

[Boligministeren.]

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om lands- og regionplanlægning*.

Den etape af den igangværende reform af planlægningslovgivningen, som dette lovforslag udgør, vedrører i første række administrative forhold. Formålet med lovforslaget er nemlig i første række at konstruere et maskineri, der gør det muligt på en bedre måde end hidtil at sørge for, at mange forskellige samfundshensyn koordineres i den sammenfattende fysiske planlægning. I det hele sigtes der mod at opnå forbedrede muligheder for at gennemføre de løsninger, der er truffet politisk afgørelse om.

Det er således et kendetegn for planlægningslovgivningen, at den som hovedregel ikke i sin tekst tager stilling til, hvordan de enkelte materielle problemer skal løses — om vi skal intensivere den direkte og indirekte egnsudviklingsstøtte, om vi skal udflytte statsinstitutioner, om væksten i hovedstadsområdet skal søges standset, om byudviklingen skal finde sted ved udvidelse af de eksisterende byer eller ved dannelsen af helt nye byer, om vi skal have en fast forbindelse over Store Bælt osv. Men gennem administrationen af planlægningslovgivningen indpasses sådanne større beslutninger i rammerne for arealanvendelsen og lokaliseringen. Planlægningslovgivningen må derfor være indrettet sådan, at ligegyldigt hvilken løsning på sådanne spørgsmål man vælger, vil det være muligt at følge beslutningen op. Enhver beslutning vedrørende et større problem som de nævnte vil jo få konsekvenser for en lang række andre forhold.

Planlovsreformen begyndte med gennemførelsen af en lang række love i 1969 — by- og landzoneloven, naturfredningsloven, frigørelsesafgiftsloven og endnu flere love. Disse love vedrørte navnlig problemerne i det åbne land og visse sider af byudviklingen.

Inden for den samlede planlovsreform har vi herefter navnlig 2 hovedproblemer tilbage at løse. For det første må vi søge tilvejebragt en bedre overordnet planlægning som grundlag for detailplanlægningen rundt i landet. Dernæst må vi forenkle og modernisere de mange spredte bestemmelser om primærkommunal byplanlægning og administration af enkeltstager og i den forbindelse også opnå

en betydelig grad af decentralisering. Den nævnte rækkefølge af de 2 hovedproblemer er ikke tilfældig. Det må være en forudsætning for en omfattende decentralisering, at den lokale planlægning og administration kan virke inden for rammerne af en overordnet planlægning.

Det lovforslag, der nu fremsættes, vedrører den overordnede planlægning, lands- og regionplanlægningen, og det er regeringen hensigt så vidt muligt i næste folketingssamling at fremsætte de lovforslag, som er nødvendige for at hidføre en ønsket decentralisering og rationalisering på det kommunale niveau.

En landsplanlægning har vi haft her i landet i en årrække. Det har ikke været nødvendigt at bede folketetinget om at vedtage en lov, for at et landsplanarbejde har kunnet udføres. Og det er i og for sig heller ikke nødvendigt i dag at gennemføre en særlig lovgivning herom. Regeringen har mulighed for, sådan som det også er sket i den sidste halve snes år, administrativt at tilrettelægge et landsplanarbejde. Men da en lovgivning om regionplanlægning er nødvendig, som jeg senere skal komme ind på, har regeringen anset det for ønskeligt, at en sådan regionplanlægning lovgivningsmæssigt knyttes til landsplanarbejdet i en indbyrdes vekselvirkning, og at det yderligere gennem nogle få lovbestemmelser om landsplanlægning markeres, at en sammenfattende fysisk planlægning og koordineringsvirksomhed på det landsomfattende niveau er en nødvendighed i nutidens samfund.

Det er regeringens hensigt at overlade den politiske styring af landsplanarbejdet ikke til en enkelt minister, men til et ministerudvalg. Regeringen lægger megen vægt på dette, og det skyldes alene statsretlige hensyn, når et sådant ministerudvalg ikke er foreslået lovfæstet. I lovforslaget er der imidlertid klart skelnet mellem de beføjelser, der foreslås tillagt boligministeren alene, og de beføjelser for boligministeren, hvis udførelse forudsætter sagens behandling i det pågældende ministerudvalg.

Regeringen lægger også megen vægt på, at folketetinget regelmæssigt inddrages i planlægningsarbejdets hovedproblemer. Man har fundet det mest hensigtsmæssigt, at det sker under den form, at der hvert år afgives en redegørelse om landsplanarbejdet til folke-